

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel XIX

~I hjärtat av en av Frankrikes sydligaste provinser och uppe på en smal bergsrygg, höga gräs delade sig för att erbjuda en hare som hoppade in i en månbelyst glänta. Det vaksamma djuret inspekterade en öppen kulle med spetsade öron och en ryckande nos; och när det kröp framåt, plötsligt frös den till som sten, med huvudet lutat åt sidan och ett enda, glasartat svart öga fäst mot himlen. Det förstenade djuret stirrade på det som kunde ha liknat en enda flygande fläck – en svävande silhuett, drivande mot stjärnorna. Kaninen satt orörlig under sin upplevda rovfågel.

Ändå hade det högflygande objektet föga likhet med någon fågel, förutom sina utbredda vingar; och ett tränat öga skulle korrekt kunna uppfatta dess form som en flygande människa. Plötsligt snurrade den förskräckta haren och slet sig in i de långa skuggorna varifrån den kom. Och i den skenbara säkerheten av snår och djupa skuggor delade en spöklik grönaktig hand busken och fångade den strykande haren. Ben poppade och en ny tystnad lade sig över den gräsbevuxna kullen.

Högt över bergskammen och svävande mot en stjärnbeströdd himmel fortsatte Lazarus framåt. Vinden stönade med det rytmiska rullandet av hans vingar. Flygande mot

Frankrikes sydligaste kustlinje, och från Lazarus höga utsiktspunkt såg han de månbelysta länderna välla fram ur en böjd horisont likt en sublim skriftrulle som långsamt vecklade ut varje aspekt av skapelsen. Till vänster om honom glödde en rad låga kullar i gyllene nyanser och avgränsade skarpt jordens östra kant. Till höger om honom och under en svavelhaltig halvmåne, blandades böljande terräng med en otydlig västlig horisont som tycktes flyta upp som kvicksilver och smälta samman med en disig himmel.

Lazarus hade för länge sedan lämnat Rhône's slingrande lopp, och nu flög han rakt söderut över ett spritt landskap av nakna kullar och ojämna skogar. Nedanför honom skar slingrande bäckar genom hela terrängen och i massor kunde de ha liknat svarta och vandrande dolksår som befläckade jordens yta. Kluster av små strukturer rullade fram i sikte – byggnader med halmtak uppe längs flodstränderna, vilket sammantaget antydde närvaron av pittoreska fiskebyar. Mellan dem var landsbygdsvägar som ådror av jord som skingrades och försvann genom skuggiga skogar och dal

Till skillnad från de slingrande stigarna på vägarna och bäckarna nedanför honom, som alla verkade komprometterade i den ojämna terrängen, tog Lazarus en medveten kurs och trotsade ihållande sidvindar och nedåtgående vindar. Han banade en rak och smal väg, strikt söderut. Men han lade knappast märke till det böljande jordhavet under sig. I vindens oföränderliga stönande och under hans vingslag kunde Lazarus ha flugit i blindo, eftersom det mesta av hans fokus låg inåt – hans uppmärksamhet var inställd på ett oroligt sinne.

Kanske bara änglar hade kunnat förstå ett sådant mirakel eller en sådan metod för hur ett så tungt hjärta som hans skulle kunna hålla sig uppe, ens för att kringgå stjärnorna och inte störta ner till jorden från allvaret i sitt eget krossade tillstånd. Lazarus sinne virvlade av avlägsna minnen från svunna dagar. Och med hans varje perfekt återgivning av dem, tycktes minnena hopas ihop likt en hög med stenar som svällde till ett berg och begravde varje spår av vad han rent mindes sig vara. Utan de tröstande begränsningar av katakomberna; utan hans tunnelsysslor; utan Ivan och Odino som tröstade honom; till och med utan Clodius och Greville som skälla ut honom – utan hans oroande ansiktsmask grät Lazarus. Han kunde inte längre förneka den oroande delen av sig, som en gång bara var en gnällande viskning gömd i hans hjärtas djupaste vrår, då den äntligen hade vuxit till att röra sig starkt i hans bröst. Det var inte längre en gnagande smärta utan kanske en vaken och skrikande medvetande som krävde hans uppmärksamhet. Ja, den besvärande viskningen svällde till plågoskrik och avslöjade sig fullständigt som en bekräftelse på att den mest kärade delen av Lazarus verkligen hade förgåtts den där hemska kvällen, när han tvingades lämna klostret. Och även om rösten i hans hjärta var hans, ensam; det var sannerligen

fostrades av den hädiske och mordiske fiskaren; de giriga, fejdande lorderna D'Alcicourt och Hugon; den kalla och avskyvärde kapten Bourne; och framför allt hans fullständigt ogudaktiga mor, som var allt de och mer därtill. Och för Lazarus tycktes de bittra minnena av dem sluka hans varenda perfekt och hjärtevärmade hågkomst – hans varenda glädjefylld och naiv dröm om en tidigare och perfekt värld som han hade upplevt innan han blev utvisad från den tröstande sköten i sina tidigare katakomber .

Ändå, även om sorgen ibland kan överge Anden, återvinner förnuftet ofta det som förlorats inom honom. Lazarus slöt ett oroligt hjärta och öppnade hans sinne för mer meningsfulla överväganden och beräkningar: han flög – över södra Frankrike – på väg till Italien. Och det han en gång naivt trodde var ett högst ouppnåeligt mål: att *flyga* någonstans och hämta en munk; var egentligen en ganska rimlig bedrift, eftersom han nu gjorde just *det*. Han funderade på vad som omedelbart kunde hända efter att han återvänt till klostret med munk Salvatino. Tyvärr, eftersom kaptenen hade blottat sitt sanna jag som, men en grotesk dold i väpnares kläder, var han väl medveten om att hans liv skulle följa en annan bana än han tidigare hade föreställt sig. Från denna enda händelsevändning drog han med goda skäl slutsatsen att klostermunkarna inte kunde acceptera honom i sin heliga fålla som munk. Han var övertygad om att de inte längre skulle låta honom leva och tjäna i deras hjord som en man av tyg. Han var säker på att de aldrig skulle göra det igen

vörda honom som Lazarus, klostrets betrodda katakombväpnare, men förebrå honom som ett fult och ogudaktigt bevingat odjur. Otvetydigt visste han att han inte skulle finna sin plats i bönen, i helgedomen, utan ovanpå den, i stenen. Ändå omräknade han sina alternativ bara för att komma fram till samma orubbliga resultat: att stå fast vid sitt löfte att hämta munken.

'Och om det med största sannolikhet skulle kunna härledas någon rest av godhet ur det', förstod han , 'skulle kanske klostermunkarna kunna se bortom hans olikheter och fastställa att han var mer människa än djur.'

Ändå verkade det osannolikt för Lazarus att någon grad av eftertanke skulle förändra ögonblicket till det bättre. Tiden vände över den böljande jorden och med tyngden av en öppen Portsten vilande tätt på sina axlar fortsatte Lazarus framåt över södra Frankrike. Svetten från hans vingar glänste i månskenet och; som Natten gick vidare, han höll fast vid sin kurs och fart även när han drev närmare jorden. Liksom en massiv fladdermus flammade han över trädkropparna och virvlade dess löv med svävande vingar. Han flög vidare, fram och tillbaka med sina vingar i takt med sina andetag – tryck och lyft, in och ut. Tiden vände igen när en flock måsar samlades bredvid honom. Fler vilande måsar bröt ut mot himlen för att jaga. Fåglarna samlades i en växande svärm och till slut bildade hundratals av dem en enorm flock som nästan omslöt Lazarus. Han

klättrade högre för att undkomma dem, men de följde efter. Han dök; lutade åt vänster; rullade åt höger. Ändå reagerade de med exakt samma luftmanövrar. Han jämnade sig och sökte mot horisonten men fann bara en vit vägg av virvlande stjärtfjädrar. Och under honom drunknade jordens yta i ett böljande hav av vita vingar.

Lasarus gav dem en svepning och ropade: "Gå härifrån nu!" De skrek åt honom, som om hans fräcka befallning krävde massprotest.

"Flytta dig åt sidan!" ropade han. De kraxade och närmade sig ytterligare, kvävde honom likt hundra ungar som klamrar sig fast vid en måsmamma.

"Jag kan inte se!"

Flocken svarade bara med prat.

"Jag är inte en fågel!"

Måsarna klagade som en.

"Det är jag inte!"

De genljöd av en spärr av skarpa svar.

Lasarus fnös och överlämnade sig åt dem, eftersom han tänkte på att trots att han flög blint bland dem gjorde han ändå framsteg. Dessutom tycktes det honom att flocken visade en stark känsla för rymd, eftersom ingen av dem verkade hindra den andras, eller hans egna, vingslag för den delen. Ändå fanns det ännu mer i dem, när Lazarus fann sig dragen till deras stirrande, mörka ögon. På ytan verkade de dela samma vilda intensitet. Han stirrade djupt in i dem – ännu djupare än han en gång tittat in i ögonen på Mountain Mouths hundar, och han fann – absolut ingenting. Och

Det var kanske tomheten inom dem som fick Lazarus att fnissa. De intet ont anande måsarna sjöng med hans fniss.

Lasarus fnissade och de fnissade med honom. Och ju högre han skrattade, desto högljuddare svarade de tills; till slut fann Lazarus sig dragen till kramper och tårar. Sannerligen, han kände fröet till sin munterhet och roade sig öppet med det. Måsarnas uppenbara blickar var lika vida och tomma som Mountain Mouths fladdermöss – de hade samma gap som råttans, som munk Clodius jagade genom klosterkatakomberna – och kanske speglade de samma blick som munken själv när Lazarus tömde tvätthinken över sina sandaler. Sammantaget, både återkallade och verkliga, deras blickar tycktes förmedla till Lazarus de samtidiga men disharmoniska tillstånden av determinism och omedvetenhet. Om han inte från början hade funnit humorns frö i deras vida, kalla blickar, kunde han ha funnit sig själv, tagen av att flyga bland en sådan flock av ihåliga, brinnande ögon. Ändå, när han fortsatte, inledde han en intim dialog med sin följeslagare och berättade om hemligheter som måsar omöjligt kunde upprepa eller förstå. Han

delade med fåglarna, sanningar som han bara hade erkänt för fladdermössen i Mountain Mouth. De var sannerligen mycket nyfikna och mottagliga för Lazarus – alla var de djupt intresserade. med hans pågående tal. Och då och då utbröt de i ett gemensamt skrik, kraxande, eller coo , för att förmedla en gemensam åsikt eller motsägelse.

Till slut verkade dock måsarna tröttna på hans sällskap och vek av. Flocken glesnade och natthimlens ljus lyste upp de virvlande vingarna. Ännu fler av dem föll bort och spred sig i stora mängder för att blotta den böljande jorden under Lazarus fötter. Den återstående flocken exploderade plötsligt och lämnade Lazarus ensam att flyga. Och med måsarna framför honom borta, fann hans ögon en oväntad och väldigt annorlunda sydlig horisont än han senast mindes; när han såg dess nya form vara inget annat än ett panoramiskt skräcklandskap. Han lutade sig bakåt, slog med vingarna och stillade sig plötsligt för att sväva på plats. Han gick i luften och kände sig onaturligt tung. Det var som om hans livsblod rann ut ur hans ådror – som om själva hans ben fick en tyngd av sten. Och i det oroande ögonblicket, medan Lazarus trodde att han upplevde markens fulla dragningskraft , absorberade han enormiteten i det till synes oförklarliga skådespelet framför honom. Hela jordens yta tycktes överlämna sig åt en enorm skiva av svart glas som i stort sett sköljde världen i glömska. Det var ett häpnadsväckande skådespel av skenbar och oändlig tomhet som bara Noa kunde ha känt till.

Från sina överlappande minnen av klosterkartorna och den uppmätta sträckan han flugit visste Lazarus att han sedan dess hade anlänt till Leonbukten; men han föreställde sig aldrig att dess kropp skulle vara så massiv och vidsträckt som ett havslejon som den nu verkade. Nya bekymmer bryggde. Han böjde axlarna och dök ner i en spiral, följa sina befjädrade vänner tillbaka till en rad kustklippor som delade land och hav. Han tände blicken bland de jordade fåglarna och satte sig uppe på en bred och väderbiten häll. Måsarna klagade och slog med vingarna. De pickade i hans stövlar, kanske i tron att han hade kommit för att stjäla det strandade kadavret av en hålögd fisk, som de vaktade. Lazarus hukade sig ner och drog trötta armar över knäna. Svettpärlor rann över honom, vinklade bakåt i den inre vinden. Hans vingar löst utbredda bakom honom andades han tungt för att likna en överhettad fågel. Där, på en låg stenplåtå, samlade han sig. Han såg de böljande tidvattnet välla mellan klipporna medan de sprutade honom med en bräckt dimma. Han studerade vattenbrynet , där ett täcke av havsskum steg och föll över varje ny våg. I närheten satt en del av ett krabbskal ovanpå en bit drivved som hastigt guppade mellan ett smalt utrymme med stenblock. Mot stenblocken rullade täta algertrådar som en i vattenströmmarna . Bredvid Lazarus hade måsarna äntligen vänt sin uppmärksamhet mot sig själva och sparrade över fiskkad. Och medan den svala brisen från viken torkade ut hans fuktiga vingar, slöt Lazarus sina ögon och

brända i eviga minnen, de nyupplevda ljuden och dofterna av en hav.

Inom honom växte den en gång så gryende oron till en gnagande proteströst som virvlade i takt med det svarta vattnet under hans stövlar. Han återigen minneskarta över klostret och erinrade sig att han, under sin planerade resa för att hämta munken, skulle ge sig ut på en kvällsöverfart över Leonbukten och anlända till Korsika, där han återigen skulle söka skydd från dagens ljus. Och till en början verkade bedriften fullt uppnåelig, eftersom han visste att han kunde flyga långt. Ändå fick synen av havet från en höjd så stor som ett fågelperspektiv, där han bevittnade dess magnifika och otroligt monstruösa utseende att det sväljde varje jordisk detalj för vad som verkade vara en enkel sträcka in i oändligheten, bedriften att verka mer otänkbar än uppnåelig. Den gnagande rösten klagade faktiskt av goda skäl, eftersom den nu avslöjade för Lazarus den oroande uppfattningen att hans överfart av ett hav inte bara var en flygbedrift, som han så starkt förlitade sig på för att överleva. Rösten visste trots allt att Lazarus kunde flyga en hel kväll; dock kunde han inte simma, inte ens för ett ögonblick.

Lazarus gungade framåt, knäböjde och sjönk tillbaka på hälarna. Han kikade förbi vågorna och inspekterade en mörk havshorisont som tycktes smälta samman med en dunkel himmel. Det vidsträckta svarta havslandskapet hade allt utseende av en bottenlös och gränslös avgrund, och han funderade på att inte ens molnen skulle kunna korsa ett sådant stort tomrum. Han vände sin uppmärksamhet mot den sydvästliga himlen där heta blixtrar fladdrade i fjärran. Sedan suckade han och stod där han tog ett dystert farväl av måsarna. Han vecklade ut vingarna, lyfte till luften, cirkulerade en gång och styrde österut, vände ryggen mot en miljö månen.

Under resten av kvällen och långt in på tidig morgon följde Lazarus den södra Frankrikes kustlinje. Med klosterkartorna etsade fast i hans minne vägledde de honom mot den östra hamnstaden Marseille. Han höll havet till höger och land till vänster, även när en stadig sydlig sidvind verkade bestämd att knuffa honom ut till ett olycksbådande hav. Och för Lazarus verkade havet alltmer som en helvetisk avgrund – ett stort svart hål som var hungrigt – som hånade honom och utmanade honom att korsa den. Vid längd, försvagades sidvindarna och dog ut innan en bräckt bris blåste inåt landet för att motverka dem. De stridande vindarna hade dock redan tagit ut sin rätt på hans vingar, och Lazarus vände sin uppmärksamhet mot marken, där han kunde hitta lämpligt skydd mot dagens första strålar.

Fortfarande långt från Marseille kom Lazarus ner till en pittoresk hamnby och gick en cirkulär runda

gradvis bredare över halmtak tills han, på den mer avlägsna östra kanten av staden, fann de synbara ruinerna av en tidigare katedral, uppe på en bred och stenig kulle. Vid närmare granskning såg han allt som återstod av den höga och taklösa byggnaden, med brända och delvis rasade murar som omgav ett exponerat stengolv. Ändå fann han att det fanns mer kvar i den till synes döda gudstjänstlokalen. Inom sina smulande befästningar stod en pittoresk byggnad, ungefär som en nybyggd kyrka, ovanpå en del av dess golvstenar. Den nyare kyrkan var helt av trä, förutom en yttervägg av sten som den delade med den antika katedralen. Sammantaget kunde den skenbara träfläcken ha haft en symbolisk likhet med ett vårfött frö fångat i skötet på en vinterdrabbad blomma. Och bortsett från en benbärande hund som haltade genom en vidsträckt kyrkogård som tog plats på den östra sidan av den breda kullen, fann Lazarus att ruinernas omedelbara område var i stort sett dött.

Han satte sig ner innanför ruinernas sönderslagna murar och planterade sina stövlar mjukt ovanpå ogräsbeklädda stenplattor. Lazarus ryckte till och vek försiktigt sina slitna vingar innan han gled in i de mörkare skuggorna. Han närmade sig knappt den rudimentära kyrkan förrän han såg dess höga och smala fönster och insåg att byggnaden var grovt otillräcklig för det skydd han sökte. Lazarus vände sig bort och steg genom en springa i den gamla muren. Sedan, utanför ruinerna, följde han murens längd, gick genom nedfallna murstenar och höga ogräs, tills han rundade dess yttre hörn och fann, inbäddad bland ogräset och övervuxen med lianer, en stor och smal förvaringslåda. Den högre baksidan av den lutande lådan stod tätt intill den gamla tempelmuren. Dess nedre framsida vette mot den vikande kullen av överbelastade och förfallna gravstenar. Lazarus rensade bort ogräset, lyfte på lådans väderbitna lock och kikade in. Bortsett från några trasiga verktygshandtag, flera torrruttnade hampsäckar och spridda klumpar av torkad lera, verkade interiören rymlig nog för hans planerade korta vistelse. Han gled in i lådan, stängde locket, blandade om sina tillhörigheter och slöt ögonen för den kommande gryningen av en ny dag. Och Tiden återvände till hans drömmars värld.

Visst, lådan var av solid konstruktion, med solida väggar och ett slätt lock för att skydda Lazarus från starkt dagsljus. Men eftersom turen ofta kan kräva att man betalar ett pris för utförda tjänster, kunde just den lådan som höll Lazarus vid liv lätt ha tjänat som hans kista. Om det hade varit molnfritt på följande dag, skulle han säkerligen ha förgåtts. Morgonsolen bakade lådan och väckte Lazarus för att begrunda sin omedelbara ödet. Han släpade omkring i den kvava lådan och kämpade för att andas den unkna och heta luften inuti. Och i sin oundvikliga situation hade han gott om tid att reflektera över en högst allvarligt misstag: Han lade sig till vila i en trälåda som vette rakt mot öster. Ändå, solen steg upp mot himlen likt en rasande eldgud, som sökte under sig själv efter allt

så att den må förtära och försvinna.

Vid middagstid led Lazarus av våndor som bäst kunde hittas mellan vacklande kramper av djupt illamående och fruktansvärd självinsikt. Upprepade gånger genljöd fiskarens rop i hans öron:

”LASARUS, ÖPPNA DÖRREN! FÖR GUDS SKULL!”

Han svävade in och ut ur medvetandet, hans sinne delat, hans kropp slagen. Liksom en svängande tortyrpendel fortsatte den fruktansvärda händelsen – in och ut, in och ut. Som ett urverk, med varje mental spiral in i glömska, väckte hans kropp honom till ännu större smärtor. Och i de mest plågsamma ögonblicken av medvetande, när smärtan kunde ha svällt till och med för att håna hans egen dödlighets skörhet, kunde Lazarus bara hålla fast vid sin fars bönekors med darrande händer och vädja om ytterligare en omedveten besvärjelse. Ändå föll ingen nåd över honom – ingenting föll, förutom den fortsatta brännan av en oförlåtande sol.

Lazarus kände sig nära döden innan solen började sin västliga nedgång. Långa skuggor från katedralruinerna kröp slutligen över behållaren. Den brännande luften i behållaren lättade när skymningen målade molnen med rödaktiga nyanser; och Lazarus vaknade ur sina svindlande drömmar först när den djupaste skymningen lade sig över himlen. Det svala skenet från en miljon stjärnor och en strimma måne lugnade landet. Lazarus låg flåsande ovanpå genomdränkta säckar av säckväv. Hans huvud vinglade av ett ringande ljud, som nu verkade sammanvävt med otydliga röster. Till slut avtog ringandet i öronen medan rösterna fortsatte, och när Delirium och Verklighet äntligen hade separerat sig i hans sinne, urskilde han rösterna som tillhörande en anmärkningsvärt hetsig konversation. Han rullade åt sidan, lyfte handen, förde fingrarna mellan behållarens lock och ram; och med locket på glänt vällde en våg av sval luft över honom. Han låg stilla med spetsade öron för att höra mer av det pågående utbytet. Rösterna tycktes nå honom långt ifrån, kanske från den breda kullen och djupt inne på kyrkogården. Och det var något märkligt med samtalet – hur oklart eller osammanhängande det än va

Han lyssnade uppmärksamt medan en manlig röst vädjade högt: ”Hör mig! Ett ögonblick till, ber jag dig!” En dröjande paus följde.

”Ett ögonblick till ska du ha. Skynda dig, ert avsked.” Det onaturliga svaret, besläktat med Lucifaels röst, som talar med många kvinnors synkroniserade röster samtidigt.

Ändå verkade denna övernaturliga röst tydligt annorlunda – kanske mer mild och förfinad, men ändå sträng och ordentlig – när den dog ut i omvända ekoliktande läten.

Lazarus spände sig; hans andedräkt ökade. Om det obehagliga svaret inte hade varit så tonalt djupt och flätat med maskulina röster, kunde yttrandet ha kommit från Lucifael,

hon själv. Men orden var inte hennes; bara som hennes. Lazarus lyfte locket ännu högre och kikade ner i den månbelysta kyrkogården.

”Ensam, om jag får?” vädjade den bönfallande rösten.
Varpå änglarösten svarade: ”Dröj inte för länge.”

Ljusflimmer lyste upp prasslande löv och ogräs. I en döende vindpust lade sig ett nytt mörker och tystnad över kyrkogården.

Lasarus pupiller svullnade. Han genomsökte området innan han gled ut ur förvaringslådan. Han blickade mot himlen, som ropade på flykt; emellertid stod han jordad av den överväldigande nyfikenheten som plågade honom: den onaturliga men bekanta rösten, som var besläktad med melodin, men olik hans mors ton. I samma ögonblick mindes Lazarus likaledes sin fars ord, som varnade honom för att hålla sig borta från den farliga Beniontunneln; men han erkände också att om han inte hade vågat sig ner i den förbjudna tunneln, skulle han inte ha lärt sig om änglaskriften eller Naramsin-rullarna. Och därmed skulle han inte ha fått den där värdefulla kunskapen om sig själv, sitt ursprung eller sina bekanta i Eljo. Han kunde faktiskt inte lätt vända sig bort från kyrkogården och dess okända röst från många, när ännu mer av samma ovanliga kunskap bara kunde ligga steg bort.

Under mörkrets täckmantel smög han sig nerför sluttningen och reserverade sin närvaro endast för de mörkaste skuggorna. Inga spröda kvistar eller lösa stenar trampade han ner, medan han tyst gick genom ovärdade gravar. Han vävde en oregelbunden och smygande stig mot hjärtat av begravningsplatsen och till en skuggig dunge av gamla ekar där han såg en eterisk, grönaktig glöd som visade sig starkt bland snåren. När han närmade sig träden bakom en grund höjd hörde han tydligt det obrutna sorlet av samma manliga röst som en gång vädjade till den andra rösten-av-många-män. Liksom ett spöke steg Lazarus uppför baksidan av vällen, med öronen spända och inställda på den högtidliga rösten som viskade: "Om hela jorden skulle förgå, skall jag förbli hos er, min älskade. Ack, den gode ängeln vet nu när och var han finner mig; och jag kan inte längre visa mig, rutinmässigt som tidigare. Han har blivit vis inför våra årsdagar. Ändå ger jag dig mitt ord, helt och hållet och för evigt, att jag ska hålla ut och segra. Eftersom mitt hjärta är troget, ska jag återbesöka dig desto mer, men med ny diskretion och rutin utan att veta om det. Du är min gudagåva, min kärlek och den enda himlen jag bryr mig om att känna till."

Lasarus delade ogräset och hukade sig ner när han närmade sig en smulad gravsten. Han kikade förbi stenarna och en grönaktig glöd badade hans ansikte och smalnade av hans pupiller.

nålhål medan han stirrade på ett till synes ovanligt skådespel. Framför honom knäböjde en spöklik bild av en man vid foten av ett par markerade gravar med ryggen mot honom. De två gravarna låg inneslutna i en större stenrad plätt med igenvuxet ogräs. Upp ur ogräset reste sig en spöklik bild av en man. och mitt mellan de två gravstenarna bar en mycket högre men smalare och utsmyckat snidad stenpelare gravyrer av kanske ett familjevapen, med det vertikalt graverade namnet framträdande och fyrkantigt under: *~M EDICC I~*. Lazarus lutade sig in i gravstenarnas skuggor medan Spectre reste sig, vände sig om och svepte över marken. Sedan såg Lasarus alltihop.

Ansiktet var som en ung och stilig man – kanske medelålders – med axellångt hår och ett kortklippt, kantigt skägg som följde en fyrkantig käklinje; Spöket var klädd i disting, en hel kappa draperad över en nymodig klädsel, dess axelmantel löst samlad som en gardin mot toppen av dess höga snörda stövlar. Genom Lazarus gudomligt förstärkta uppfattning, medan han kikade in i nattens mörker, och allt djupare bortom dess gränser, och ännu djupare, genom det ständigt virvlande ebenholts dimmor från det eteriska och mystiska riket av tillhåll och andar, vandrande andar och vilsegångna själar, varje fasett av Spökets ansikte framstod lika glänsande och genomskinlig som resten av dess grönaktiga och glödande form.

Lasarus steg ut i gläntan och ropade till uppenbarelsen: "Hälsningar, herre."

Anden vände sig delvis om och frös till kort, med en nedåtvänd blick, som om den begrundade en oväntad presentation. Sedan vände den sig om och mötte Lasarus.

Den genomskinlige mannen rörde vid hans bröst och frågade: "Talar du till mig?"

"Det gör jag", svarade Lazarus med ett inbjudande leende och en kort bugning.

"Kan du se mig? Och höra mig?" frågade Spöket skeptiskt.

Lasarus nickade. "Jag kan." Han gick framåt och stannade.

"Jag har aldrig sett en sådan som dig. Vad är du för djävul?"

Lasarus leende vacklade. "Jag är inte en djävul – jag är en flygande man. Jag är Lazarus Gogu."

Anden strök sig över hakan och studerade Lasarus. "Det påstår du." Sedan skakade den på huvudet i tydlig misstro och tillade: "Men jag anar ingenting hos dig – ingenting alls."

Lasarus tappade helt sitt leende. Han drog ett snabbt andetag och tillrättavisade Anden. "Och eftersom jag kan se gravstenen rakt bortom dig, tydligt genom dig själv; verkar det inte finnas mycket av dig heller."

Mannens ansikte spetsade läpparna och erkände påståendet med endast en högtidlig nick.

"Du är en Ande; ett slags själ?" frågade Lazarus i ett försök att spåra ur disharmonin.

Uppenbarelsen presenterade sig med öppna armar och sade: "Som du sedan dess har förstått, är jag det." Lika abrupt släppte Anden armarna och informerade honom kallt: "Och om du står i förbund med Helvetet, kanske du kan informera dina främsta äldste och förnämsta undersåtar att denna själ redan är hämtad och för närvarande i Himmelens väntande sällskap." eskort."

Lasarus försvarade sig ståndaktigt. "Jag är varken i förbund med Helvetet, och jag försöker inte heller konspirera mot Herren Gud, den Allsmäktige."

Anden granskade honom med en snäv blick innan den frågade: "Då kanske du står i förbund med Himlen?" Anden nickade instämmande. "Om så är fallet, då borde du redan veta att jag bad om ett ögonblick ensam, för att visa min sista respekt. Ändå är du här. Varför måste du se mig i hemlighet, för att du inte ska tro att jag ska fly?" Uppenbarelsen lutade huvudet när ett plötsligt uttryck av förvirring föll över dess ansikte. "Och vad är du för gudfruktig tjänare – en sådan jag aldrig tidigare har känt – som presenterar sig i en demons skepnad och tilltalar en egensinnig Ande med vänlig respekt, men varken är djävul eller ängel?"

"Jag är bara Lasarus, och jag ser dig inte", sa Eljo. "Förlåt mitt intrång, om du får. Jag vilade bara, just där", erbjöd Lazarus och pekade uppför kullen och mot katedralruinerna medan han fortsatte sin bekännelse, "när jag hörde rösten från – rösten från många män, som talade som en. Då såg jag en glöd bland gravstenarna och följde din röst. Jag menade ingen illvilja med det."

Ett nytt uttryck av tvivel spred sig i Spökets ansikte. "Vilade du? På en begravningsplats? Bland de döda?" Spöket korsade armarna, nickade och frågade vidare. "Och varför vilade du just på den här kyrkogården?"

"Jag upptäckte det bara i förbifarten. Jag var trött. Jag reser till Italien."

Övertygad svarade uppenbarelsen: "Och jag är kallad att resa till himlen. Jag skulle inte bli så fruktansvärt orolig om jag upptäckte att min misstrodda eskort vakar över mig – och dig – just i detta ögonblick, ifall jag försöker fly eller blir helvetets fånge. Vad säger du om det?" Anden vände ryggen åt honom och vände sig mot graven, helt medan han kikade över axeln som om han väntade på ett svar.

Men Lasarus vände sig bort och ville gå, med sista orden: "Jag borde önska dig lycka till; men med tanke på en sådan gudomlig välsignelse som du fått med din kallelse till himlen, jag kan inte erbjuda dig en större välsignelse. Jag är glad att ha känt dig, om bara

kort. Förlåt mig och god kväll, herre.”

Lasarus klev in i mörkret och gick mot vallen när Anden vrålade: ”En välsignelse skänkt?”

Han stannade, vände sig om och frågade Anden: ”Är du inte glad över att få ge dig av?”
”Verkligen inte!” utbrast spöket. Det fnös och muttrade, ”Det är en fruktansvärd sak.”
Lasarus drog sig tillbaka från ogräset och undvek en grav. Han återvände, nu förvirrad, och frågade spöket: ”Hur kan himlen vara en fruktansvärd sak?”

Anden tittade på graven innan han närmade sig Lasarus med ett ansikte som till synes var präglad av känslor. Den stannade framför Lasarus och granskade hans ögon. ”För jag fick tillgång till himlen och min kära Sofia inte.” Anden skakade på huvudet. ”I över två år.”

I hundra år har jag kämpat mot änglarnas viljor och förmågor för att finnas kvar – att vandra runt i världen som en förlorad själ, så att de sista minnena av min fru förblir levande – i mig. Jag tänker inte följa med den här ängeln. Jag har bara kommit för att visa min kära Sophia respekt ännu en gång – det är dagen för hennes födelse. Ängeln vet att han ska hitta mig här varje år och väntar på min religiösa återkomst. Och varje år återupplever vi samma möte: Jag kommer, Hon fångar mig, Jag visar respekt medan Ängeln väntar, och sedan flyr jag ännu en gång. Jag tror att det kan vara mer av medlidande än dumhet att hon aldrig har förföljt henne; även om hon kanske en dag – eller till och med nu. Jag skulle återigen smita iväg, omedelbart.” Den ihålige mannen tittade bort och stirrade genom träden, mot katedralruinerna där han visste att den väntande ängeln befann sig.

Lasarus följde Andens blick. Sedan sa han: ”Jag beklagar att höra om det.” De stod tysta och kikade på tempelruinerna.

Spöket tittade tillbaka på honom och suckade. ”Det är jag som måste be om ursäkt. Jag har felaktigt misstänkte dig för att vara en bärare av illvilja; och jag har ingenstans att tynga dig med mina bekymmer.” Anden drog ett snabbt andetag, nickade och log artigt. Han sträckte en inbjudande hand mot gravstenen och sade: ”Får jag presentera min fru, Sophia och jag – vi vilar här.”

Spöket tittade rakt på Lazarus innan han kortfattat bugade sig. ”Jag är den avlidne Lord Gregorie Medici, tidigare från Florens. Det är ett nöje att träffa dig, Lazarus Gogu.”

Lasarus log och besvarade bugningen. ”Ers nåd, äran är sannerligen min.”
”Så vad tar er till Italien, unge herre?” Mediccis spöke fluffade på sin mantel och lutade sig runt för att inspektera Lazarus instoppade vingar.

Lasarus svarade försiktigt: ”Jag måste hitta en man och följa med honom tillbaka till Frankrike.”

"Om jag får fråga, för vilket ändamål?"

Lasarus tittade bort. "Jag får inte tala om det; förlåt mig."

Medicci korsade armarna. Hans armbågar vidgade kappan som hängde över honom. Han lutade sig framåt, flinade och frågade tyst: "Finns någon hemlighet så allvarlig att den inte vågas viskas även till de döda?"

Lasarus granskade honom, ryckte på axlarna och skakade på huvudet. "Kanske inte." Han avslöjade sitt uppdrag. "En portsten har öppnats. Jag söker en munk i Italien som kan stänga den."

Medicci drog tillbaka hakan, tydligen förbryllad när han frågade: "Gatestone?"

Lazarus fumlade med en lämplig förklaring. "Det är ett slags sigill – en port till – ja, till helvetet."

Medicci vidgade ögonen. Han svepte hastigt över begravningsplatserna, kanske letande efter den gode ängeln i väntan, innan han lutade sig närmare Lasarus och viskade ilsket: "Säg igen – en *port*?"

Lazarus nickade. Hans ögon svepte också över marken, som om han intensivt sökte efter något subtilt tecken på hans mor eller ett monster. Sedan började han utveckla i en viskning: "Det är en dörr till helvetet som nu står på glänt. Jag svor med löfte att hitta munken och rätta till detta fel. Mitt ord är ett heligt löfte och jag ska troget uppfylla denna sista begäran, så länge jag kan; eftersom min tro inte befäller mig mindre än att se dess fullbordan – ett heligt löfte som avgivits och hållits."

Medicci hoppade fram och grep tag i Lasarus axlar. "Vad är det för port? Berätta om den!"

Lasarus lutade sig bort, men Andens iskalla grepp höll sig stadigt kvar om honom. "Kan Andar ta sig dit?"

Lazarus betraktade spökets knutna näve mot sin skjorta. Under den kröp en dödande kyla genom hans arm, som om hans kött och blod snabbt svalnade ända ner till benet. Han erkände: "Andar har undkommit den. Jag antar att de också kan gå igenom den."

En plötslig desperation grumlade Mediccis uppträdande. Han kastade ännu en vaksam blick över axeln och hårdnade sitt grepp. "Du måste ta mig till den här Portstenen!"

"Jag måste hitta munken, som är någon annanstans", svarade Lazarus bestämt och stirrade på Andens ganska sträva omfamning. "Jag är inte på väg till Portstenen som jag talar om."

"Då måste du alltså – först och främst hitta din munk i Italien! Därefter ska du eskortera mig till Portstenen, eller hur?"

Lazarus bet ihop käkarna. Han kikade på ruinerna som blickade ut över den breda kullen. "Och hur är det med den väntande ängeln?"

Spöket skakade honom. "Hon kan vänta ett ögonblick till, som hon troget gör! Det finns ingen tid här! Vi måste fly genast!"

Lazarus hårdnade pannan och ryckte sig loss från Spectres fullständigt kalla grepp.

Medicci gav plötsligt upp sina händer. "Förlåt mig, Lazarus; min passion överväldigar mig." Han tog ett steg tillbaka, bugade och frågade vänligt: "Får jag följa med dig på din resa? Jag kommer inte att sakna mer och tynga dig med ännu mindre."

Lazarus gnuggade sin arm och värmde den. Han nickade. "Om du vill."

Medicci log kort och bönföll honom: "Då ber jag dig att vi tar vår avfärd – skyndsamt ."

Lazarus suckade och erkände: "Ers nåd, jag är inte säker på att jag ens kan resa till Italien och tillbaka igen." Han gestikulerade mot tempelruinerna. "Men en ängel väntar på dig – din himmel är här, just nu."

Medicci skakade på huvudet. "Det är längst ifrån sanningen – om du talar sanning, då ligger min Himmel bara bortom en Portsten." Spöket sträckte ut en öppen hand mot natthimlen. "Ska vi gå nu? Ja?"

Tillsammans övergav Lazarus och Medicci eklunden och rusade upp i himlen, lämnande efter sig ett par forntida gravar och en intet ont anande ängel.

~*~

Under resten av kvällen höll Lazarus och Medicci en bestämd kurs över sydöstra Frankrike och flög över de böljande kullarna i *Massif des Maures*. De gjorde stadiga framsteg mot de två kuststäderna *Saint Raphael* och *Saint Tropez* som Lazarus minns från klosterkartorna. Även om de utbytte några ord, misslyckades de aldrig med att kasta vaksamma blickar över axlarna efter tecken på en förföljande ängel eller flygande svindjävul. Hur olika de än var, i form och gestalt, kunde deras försiktiga beteende ha antytt en gemensam tråd mellan dem – de delade samma ursprungliga bekymmer som jagade byten.

Det var tidig morgon när Lazarus äntligen nådde havet. Med gott om tid över vände han söderut och följde kusten i jakt på byn *Saint Maxime*, där han kunde återfå sin orientering med avseende på de många kartorna i sitt sinne. Han finkammade kusten tills han inte kunde leta längre; och han visste att han inte skulle hitta byn före soluppgången.

Han dök och kollapsade ner på en strandsträcka som omgav en avskild inlandsvik. Han låg med ansiktet nedåt i sanden och flämtade, med utbredda vingar som en sårad fågel. Medicci satte sig ner bredvid honom. "Vad är det som är fel? Är du trött?"

"Jag kan inte fortsätta; jag måste äta." stönade Lasarus och låg stilla.

"Ah, *den där!*" utbrast Medici med ett uttryck som verkade av lyckad återhämtning medan han skakade med ett höjt pekande finger. Han knäppte händerna och gick fram och tillbaka runt Lasarus utan att lämna något fotavtryck i sanden. "Tvåhundra år sedan jag dog hade jag nästan glömt hungerns vanda." Han knäböjde bredvid Lasarus. "Sannerligen, du måste äta."

Lazarus rullade sig ner i sittande ställning, med sina vingarna lojt utsträckta. Han strök sanden från ansiktet och tittade upp för att se Medici inspektera en stenig ås i utkanten av strandviken. Den genomskinlige mannen sökte upp längs åsens topp och tycktes stirra förbi snåren. Lazarus betraktade hans vida och fixerade blick, som tycktes utforska de längsta avstånden och kanske kika rakt in i evigheten. Utan att blinka mumlade spöket: "Vänta här, unge herre, så ska jag stilla din hunger." Och innan Lazarus hann öppna läpparna för att tala hade Medicis eteriska ansikte förs

Medici lämnade Lasarus långt bakom sig; och han for bort från viken med sådan snabbhet att till och med Tiden själv tycktes försvinna. Omedelbart kastade han sig upp på en gräsbevuxen ås, där han försiktigt delade ogräset och riktade en jägarblicka mot en kanin som satt orörlig i en glänta. Haren blickade intensivt mot himlen som om den vore frusen under en uppfattad rovfågel. Plötsligt förskräckt rusade den mot den skenbara säkerheten. av snåren när Medici fångade haren och bröt av dens nacke. I en grön glimt genomsökte spöket åsen, samlade ihop en bunt björnbär och återvände varifrån det kom kom.

Lazarus stod på havets sand och stirrade på den plats där han senast såg Medici. Ändå syntes bara havets vågor. Han vände sig om och svepte över bergsryggen. viken innan han ropade högt med en kupad hand: "Ers Nåd?" Han spetsade öronen och lyssnade efter ljud i de avlägsna snåren och hörde bara ljuden av kanske klickande skalbaggar och rastlösa sovande fåglar. "Lord Medici?" Ett onaturligt och flyktigt knastrande ljud drog hans uppmärksamhet bakom sig. Han vände sig om, kippade efter andan, hoppade bakåt och föll ner på sanden. Framför honom stod Medici med en arm full av tändved, en slapp kanin och ett brett leende.

Medici närmade sig Lasarus och tilltalade honom tydligt: "Om jag fortfarande minns rätt, borde den här visa sig vara mycket lämplig för en man med din oerhörda aptit." Han lyfte haren och skakade den löst som för att bestämma dess verkliga vikt, och tillade: "En fin måltid, eller hur?"

Lazarus samlade sig och reste sig. "Du var där – och sedan, inte – och sedan, igen

dök upp.” Han borstade bort sanden från sig medan han frågade: ”Hur kunde du göra dig av med och göra om dig själv som du gjorde?”

Medicci sänkte kaninen och fnissade, och svarade profetiskt: ”De döda är inte lika oförmögen som de Levande kanske misstänker.” Anden kastade tändveden och kaninen på stranden och vinkade vänligt åt Lazarus att ta ett steg tillbaka. Lazarus lydde och tittade på medan Uppenbarelsen tycktes kasta sig in i en dimma av onaturligt snabb rörelse – och på bara ett ögonblick hade Anden framgångsrikt snurrat tändveden till en sprakande eld, flådd kaninen, rengjort den och gett Lazarus en hare på spett. ”Nåväl, fortsätt då”, insisterade han och skakade den böjda delen av spottat kött. ”Du förväntar dig väl inte att jag ska steka den åt dig också?”

Lazarus gick framåt och höll ett stadigt öga på Medicci medan han tog spettet från honom. Medicci log nonchalant och satte sig ner på stranden. Han tittade upp på Lazarus, som stod stilla, och gestikulerade mot elden och viskade kvickt: ”Du måste hålla den över elden nu, Lazarus. Elden förbereder den.”

Lazarus kom på sig själv med att stirra på Medicci. Han muttrade och satte sig bredvid elden och sa till försvar för sina förmågor: ”Jag vet hur man tillagar det.” Han svingade kaninen över elden och tittade på Medicci för att upptäcka att han flinade. Sedan frågade han Anden: ” Hur rör du dig så snabbt? Hur kan du få sådana saker att hända?”

Medicci höjde på pannan när ett listigt uttryck spred sig över honom. Han tittade intensivt på Lazarus innan han föreslog: ”Kanske är Döden ännu en annan nyans av Livet – med tidlöshet som ett av dess många drag.” Medicci lät honom en stund begrunda sina ord innan han mildrade stämningen med ett välkomnande flin.

Lazarus drog ett djupt andetag och sänkte blicken mot den stekta kaninen. ”Om du får, berätta för mig dess magi. Hur gjorde du haren?” Spöket lutade sig fram och låtsades titta efter nyfikna ögon innan han pekade under sin mantel och viskade till Lazarus: ”Jag gjorde det faktiskt inte. Magin med det är – att jag gömmer harar under min mantel.”

Lazarus granskade hela Anden. ”Ändå kan jag se tydligt genom din mantel; och det fanns inga harar.”

Medicci fnös, skrattade och erkände: ”Jag skämtar – det fanns inga.” Han samlade sig halvvägs och förklarade sanningen för Lazarus. ”Det var ingen magi i det.” Han ryckte på axlarna, räckte fram öppna händer och anmärkte: ”Jag gav dig bara en hare som du inte direkt uppenbarade.” Han skakade på huvudet. ”Det var verkligen ingen handling av

trolldom; jag klarade *det* faktiskt inte .”

Lasarus kisade med ögonen och tillrättavisade honom: ”Men jag såg att du inte höll i något; och sedan höll du i en hare. Dukade du inte under för någon form av bedrägeri eller häxkonst för att frammana eller besvärja haren ur ingenting?”

”Nej, unge herre”, svarade Medicci, lutad tillbaka på ena armen och vilande den andra ovanpå ett nyligen stöttat knä. ”Låt mig dela med er vad jag har samlat in av magi och mirakel.” Han pausade kort och stirrade på sanden som för att reflektera över tidigare minnen. Han drog ett andetag och fortsatte, hans röst gav en allvarligare ton: ”Under mina jordiska dagar har jag bevittnat många anklagelser om magi och trolldom, och ännu fler påståenden om välsignelser och mirakel. Och som en tidigare utövare av alkemi och dödlig fysionomi har jag haft både skyldigheten och möjligheten att skingra sådana anklagelser och påståenden genom upptäckter, skarp observation och nedtecknad sanning. Mitt liv var mitt arbete – jag levde efter det. Med det sagt höll jag fast vid min tro och mina övertygelser, och visste alltid att det fanns en rimlig förklaring till en annars oförklarlig händelse. Under mina år som läkare vårdade jag många patienter – av vilka några drabbades av mindre krämpor och oväntat dog, och andra som var dödssjuka och ändå överlevde. Och till alla mina patienter gav jag samma noggranna och urskillningslösa vård, oavsett deras tillstånd.” Medicci tittade rakt på Lazarus och log innan han frågade: ”Varför kan du nu anta att de överlevande till de patienter som oväntat hade dött, anklagade mig för grov vanvård eller mord, medan andra som fick veta att min patient oväntat hade överlevt, anklagade mig antingen för trolldom, eller helt avfärdade min vård och påstod att botemedlet kom genom gudomligt ingripande?”

Lasarus ryckte på axlarna. ”Jag var inte med dig när du tog hand om dessa människor. Kanske var de andra, som du talar om, inte heller med dig. Eller kanske visste de inte helt vad de kunde förvänta sig av dig.” Han nickade och kisade. ”Ändå såg jag dig få haren att dyka upp ur ingenting, och jag tror inte att det har hänt genom vare sig vanligt eller gudomligt ingripande. Jag vet att man inte lätt drar upp en hare ur luften; och Gud den Allsmäktige ingriper inte bara för bedrägerier. Jag antar att bara trolldom återstår, som du påstod dig inte ha använt. Om du inte ljuger, kan det finnas en annan orsak?”

”Det finns det verkligen”, svarade Medicci leende. ”Och du har besvarat min fråga – de jag nämnde visste inte helt vad de kunde förvänta sig.” Medicci ryckte på axlarna. ”I själva verket är vi aldrig riktigt förberedda på att uppleva det extraordinära; vi kan

förbered oss bara på att förvänta oss det oväntade. Och om det av en slump skulle inträffa, kan vi lätt bortförklara det för att få det att verka mer vardagligt – särskilt genom påståenden om gudomlighet eller häxkonst; magi eller till och med trolldom." Han granskade kort Lazarus uttryckslösa ansikte. "Ändå verkar alla dessa påståenden tjäna samma medel: att avfärda en mer komplex förklaring av exceptionella kombinationer av annars utomordentligt vanliga, men sällan sammankopplade händelser."

Lazarus anmärkte: "Jag förstår inte, Ers Nåd." Han gungade fram och rullade kaninen över elden. "Men utan att låta alltför enkel eller osammanhängande, får jag fråga hur du fick håret att se ut?"

Medicci sade: "För dig kunde det bara ha dykt upp; men i själva verket hämtade jag det långt ifrån."

"Hämtade du den? På avstånd?" Lazarus kastade en tvivlande blick. "Ändå försvann du och visade dig utan dröjsmål. Du hade inte tillräckligt med tid att hämta något."

"Eller gjorde jag det?" fnissade Medicci. "Vad är *ögonblick* för de döda, unge herre?"

Lazarus frågade: "Om jag får fråga, Ers Nåd, varför svarar du mig med frågor, så att jag inte dölja dina svar?"

"Kanske jag vaktar dem, för tillfället." Anden ryckte på axlarna. "Ett sådant ögonblick kan verka ovanligt för oss båda, och säkerligen tillräckligt ovanligt för att kräva ett försiktigt utbyte – vad då, med tanke på att en död man och en flygande man undrar över den andre?" Han drog en andetag och nickade. "På många sätt mystiskt har vår överfart skapat en ganska ovanlig och oväntad kombination av reskamrater. Vad säger du, unge sir?"

En stund förflöt medan havsvågorna markerade dess passage genom att skölja mot strandlinjen.

Då frågade Lazarus: "Ers Nåd, ni säger att ni dog två århundraden tidigare, eller hur?"

"Över det. Och ni kan helt enkelt kalla mig 'Gregory' eller 'Medicci', unge herre, eftersom jag inte är någon **mer en herre än haren du håller i din hand.**"

"Och du behöver inte tilltala mig med titel, eftersom jag inte längre är en väpnare. Jag är bara Lazarus."

"Du var väpnare?"

Lazarus ignorerade frågan och frågade Medicci: "Om du verkligen är en Ande, som du säger, varför har jag då inte sett mer som dig själv?"

"Åh, det finns många. Ändå beblandar jag mig inte med dem, för då söker änglarna upp dem och upptäcker mig i gömstället också. Jag har alltid rört mig, på mitt eget sätt, i hemlighet."

Ny misstanke väcktes också inom Medicci, och han undersökte Lazarus. "Jag tycker att det är ganska

konstigt att du fortfarande är i köttet och kan se mig, ändå påstår du att du aldrig har sett någon annan Ande som jag. Varför skulle det kunna vara så?"

Lazarus medgav: "Jag har sett andar, men de framträdde tydligare än du. De var djävulsandar som kom ut ur den öppnade Portstenen och samlades ovanpå katedralen." Lazarus tittade rakt på Medici och frågade vidare. "Kan du vara en annan utsäglig form av dem, som ger ett mer blygsamt och manligt utseende?"

Spöket reste sig med ett draget ansikte medan den uttryckslösa Eljo reste sig. De möttes över eldskenet. I visuell konfrontation sökte de varandras ögon efter ytterligare tecken på sanning eller bedrägeri. I det ögonblicket stönade bara havet, vinden stönade och glödande kol sprängdes ut som eldflugor. Och om deras otaliga tankar kunde ha blossat upp och mullrat, kunde deras sinnen ha kokat ihop en storm som kunde mäta sig med den största stormen – en storm av sådan helhet att den översvämmade varje jordisk syn och ljud omkring dem. Ändå kunde Lazarus inte lätt utforska Medici, eftersom Anden var nästan utan form. Och Medici kunde inte lätt känna Lazarus, eftersom Eljo var fullständigt onaturlig. Båda var mycket medvetna om det till synes förvirrade utrymme som dröjde sig kvar mellan dem. På sitt eget sätt, utan tvekan, urskiljde de dess existens som obestridligt verkligt. Det var som ett praktiskt taget omärkligt moln av böljande kaos, där endast de högsta intellektuella tillstånden av omätlig nyfikenhet och oändlig misstänksamhet mycket väl kunde uppehålla sig. I djupaste bemärkelse verkade det ena förbli osynligt för det andra.

Medici talade slutligen. "Jag är inte en djävulsande. Däbblar får inte tillgång till himlen, som jag fick." Han korsade armarna och kisade med ögonen. "Ändå förundras även jag över dig. Du påstår att du inte är en djävul utan bara en flygande människa; och ändå råkar du veta exakt var en port till helvetet finns." Medici strök sig över skägget innan han skakade med fingret och delade med sig av sitt eget tvisteämne. "I tvåhundra år har jag sökt över hela jorden, högt och lågt, efter en sådan port. Genom att göra det, och under all denna tid, har jag aldrig misslyckats med att ana den plötsliga närmandet av en man eller ängel i närheten. Men jag känner mig lite orolig över att du kunde närma dig mig så nära, och utan att jag visste om det, medan jag stod omedveten vid min grav." Han höjde på pannan. "Kan du vara en okänd form av en djävul, med märkligt utseende och falska manér, i ett slugt försök att eskortera mig till helvetet?"

"Jag sa ju att jag inte är en djävul. Jag söker en munk som kan stänga Portstenen", förklarade Lazarus. "Det är du som söker Helvetet."

"Jag söker inte helvetet; jag söker min Sofia."

"Då är hon i helvetet?"

"Jag kan inte säga det", svarade Medici. "Men berätta för mig om er munk; och hur en vanlig dödlig munk kan ha en sådan gränslös kunskap om helvetet att han är intimt bekant med det."

med dess säkerligen invecklade funktioner.”

”Jag kan inte säga det”, medgav Lazarus. ”Jag känner inte till hans vanor eller uppförande – bara hans namn och plats.”

”Varför måste du då hitta den här munken, om du vet så lite om honom? Hur kan du vara säker på att han ens kan styra din Portsten?”

”Portstenen är inte min”, tillrättavisade Lazarus. ”Jag blev bara ombedd att hämta munken. Jag gav mitt ord att jag skulle göra det. Jag svor en ed till Guds män; och jag gör nu vad de befäller.” De skulle absolut inte ljuga eller önska att ond vilja skulle drabba mig i denna strävan. Därför har jag förtroende för munken och hans förmågor. Jag vet tillräckligt; jag behöver inte veta mer.”

Medicci tittade bort. Han spetsade läpparna och nickade fundersamt. ”Kanske hyfsat ; du gör bara en god gärning, hur märkvärdig den än må verka.” Han drog ett djupt andetag. ”Ändå ljuger jag inte och önskar dig inget ont tycke heller. Har jag inte hämtat en hare åt dig? Ger jag dig inte gott sällskap? Har jag inte visat dig all respekt som du kan begära?”

Mediccis frågor fick Lazarus att minnas sitt möte med sin mor vid Bergsmunningen och hennes rikliga offergåva av ädelstenar. Han svarade Medicci med kanoniska visdomsord: ”Onda avsikter döljer sig ofta bakom goda gärningar. I det kan jag inte riktigt veta din avsikt; ändå är min tydlig för mig. Jag ska finna en Guds man som kan binda en ond som nu är obunden.”

Medicci fnös och slängde händerna slappt i luften och utbrast: ”Ändå kanske du bara säger detta till mig! Så vitt jag kan förstå lurar du mig in i en snara – in i själva Helvetets mun!” Han korsade armarna. ”Svara mig detta, Lazarus; om du påstår att jag är en av dessa förmodade onda andar från Portstenen, varför skulle jag då vilja följa med dig på din resa? Om jag verkligen kom utifrån en sådan port, skulle jag då inte redan veta var den befinner sig? Varför skulle jag våga mig till Italien med dig, när jag inte skulle ha något behov?”

Lazarus svarade honom med liknande förslag: ”Och du kanske bara säger detta till mig. Jag bad dig inte att följa med mig till Italien. Så vitt jag kan förstå kanske det inte finns någon Lady Sophia. Du kanske i hemlighet vill följa med mig, så att du kan hitta munken själv och sedan döda honom innan han stänger Portstenen, eller hur?”

Medicci stödde händerna i höfterna och sade kallt: ”Jag är inte i förbund med den Onde, Lazarus. Och jag var sannerligen inte på kyrkogården för din skull. Dessutom, en

ängeln ville eskortera mig till himlen i samma ögonblick som du slängde dig över mig.”

Lazarus nickade och kikade över havet. ”Och jag var på väg till Italien, Medici, innan din ängels röst drog mig till dig.”

”Hon är inte min”, kontrade Medici. Han suckade och sänkte armarna. ”Mycket väl; kanske talar vi båda sanning och ändå misstänker den andres felaktiga avsikter.”

Jag vet emellertid, med absolut övertygelse, att jag inte menar något illt; och även om jag misstänker att dina avsikter är mindre än genuina, känner jag mig ändå tvungen att följa med dig – och att hjälpa dig att hitta munken, om det behövs – om jag till slut ska hitta min Sofia.” Uppenbarelsen bugade sig snabbt. ”Jag kan bara lita på att dina avsikter är lika sanna som mina.”

Lazarus begrundade Medicis goda ord och vänliga gest. Han besvarade bugningen. ”Och jag finner god tro i ditt sällskap och dina tidigare gärningar. Jag fann dig trots allt i en ängels närvaro; och du hittade haren åt mig också.” Han log och tillade: ”Jag borde vara tacksam.”

Spänningarna lättade och de satte sig vid elden, mer nöjda än bara för ett ögonblick sedan. En stund turades de om att titta på det fräsande köttet och de strandade vågorna som tunnades ut till ingenting annat än överlappande skumlinjer.

Lazarus erbjöd: ”Om du får, förlåt mig min misstro, Medici. Det enda som är det är att jag aldrig i mitt liv har sett en människas ande.”

”Snälla, förlåt även mina misstankar, Lazarus”, sa Medici i sin tur. ”I hela mitt liv och döden, jag har aldrig stött på någon som kan flyga. Dessutom har jag på mer än tvåhundra år aldrig kunnat tala med de levande – förrän nu.”

”Finns det många själar, som du själv, som vandrar omkring?” frågade Lazarus.

”Tja, jag kan säga att det finns lika många själar som det finns män, kvinnor och barn som någonsin har fötts. Jag har till och med sett legioner av dem vandra omtöcknade genom nya slagfält. Ibland kan de vara många – men bara kort, innan änglarna dyker upp för att föra bort dem. Men jag ser sällan så många på en gång. Oftare kan jag se en eller två ande i förbifarten. Ändå måste jag fly i hast, så att änglarna inte upptäcker mig bland dem.”

"Vart bär de andarna?"

Medici ryckte på axlarna. ”Himmel eller helvete, misstänker jag; någon annanstans än här. Av vad jag har förstått är det förbjudet för andar att ströva omkring på jorden.”

”Ändå gör du det.”

"Det gör jag."

"Varför tillåter de det då?"

Spöket skakade på huvudet och log blygt. "Jag tillåter det." Han klappade sig på bröstet och viskade: "Om de aldrig fångar mig, då ska jag fortsätta att ströva fritt." Han fnissade och stoppade händerna i sina fickor. "Åh, de vet att jag är här – någonstans. Och jag känner starkt att jag inte är den enda vilsegångna själen som vandrar på jorden."

Lasarus frågade honom: "Men hur är det med ängeln på kyrkogården, från vilken ni flydde?"
Tillät hon dig inte att stanna?"

"Azrael?" skrattade Medici. "En duktig spårare, det är hon. Azrael har hunnit ikapp mig flera gånger sedan dess, förutom mina regelbundna besök hos Sophia. Och som alltid säger jag till henne att jag är redo att komma till himlen, avleder hennes uppmärksamhet och undviker henne sedan. Hon försöker inte särskilt hårt att fånga mig. Trots allt tycker hon troligtvis i hemlighet synd om min prediktiva situation. Hon berättar aldrig för Azazel var jag är, eftersom han aldrig har visat sig efter mina möten med henne. Antingen tycker hon synd om mig, eller så ogillar hon honom, eller någon kombination av dessa."

"Asasel?" frågade Lasarus.

Medici nickade. "Den *andre*."

Lasarus nickade och tittade rakt på honom. "Ja, vilken god själ skulle annars fly från himlen?" Han roterade kaninen och frågade: "Och tänk om Azrael lovade att ta dig till helvetet istället? Skulle du följa med henne som du nu följer med mig? För att hämta Sophia?"
"Nej, Lasarus; Azrael eskorterar bara goda själar till himlen. Den andre ängeln, som kallar sig Asasel, drar ovetande och vilsna själar till helvetet. Och jag har bara haft oturen att stöta på honom en gång under dessa många år. Jag undkom nätt och jämnt den hungriga besten."

"Varför följde du inte med honom till helvetet istället – för att hämta Sophia?"

"Följa med Azazel?" skrattade Medici misstroget. "Man följer inte *med* honom frivilligt. Han fångar själar och våldtar dem nakna, ungefär som haren som du nu håll – han sväljer dem helt där de inte kan fly. Azrael har sedan dess varnat mig för Azazel och sagt att han är ängeln *Kronos oäkta son*, som kärleksfullt omfamnade alla själar genom att äta dem och göra dem till en del av sig själv. Azrael har för länge sedan gjort det klart att om jag inte följer med henne till himlen, så kommer Azazel så småningom att hitta och sluka mig, och bära mig till helvetet medan jag är fångslad i honom." Anden grimaserade. Hans uttryck hårdnade och han lutade sig mot Lasarus. "Eftersom jag vandrar omkring på jorden, Azazel

har likaledes all rätt att göra anspråk på mig. Om han tillfångatar mig, då har jag inte kommit in i helvetet på egen hand. Och jag är säker på att jag för alltid skulle förbli fångslad. Det är därför jag i hemlighet har sökt en mer lämplig ingång till helvetet – en som jag kan komma in i och fly från, på mina egna villkor.”

”Att stjäla Sofia från helvetet?” frågade Lazarus.

Medicci nickade. ”Och det ska jag göra.”

”Kan något sådant göras? Jag tror inte det”, svarade Lazarus. ”Och hur kan du vara säker på att hon inte är i himlen – eller att hon verkligen är i helvetet? Kanske gör hon som du och bara strövar omkring på jorden.”

”Om hon hade vandrat på jorden, skulle jag ha hittat henne under de senaste tvåhundra åren av mitt sökande efter en port till helvetet”, hävdade Medicci och pekade med fingret över havshorisonten. ”Och Azrael har i stort sett erkänt att hon inte är i himlen. Så jag misstänker att hon måste vara i helvetet.”

”Vad sa ängeln till dig?”

Medicci suckade och tittade ner på stranden innan han erkände: ”Tja, det var inte vad Azrael sa, det övertygade mig om motsatsen. Det var vad han inte sa.”

Lazarus spetsade öronen. ”Vad var det då han inte berättade för dig?”

Anden kisade med ögonen och skakade ett anklagande finger mot Lazarus, medan han viskade tydligt: ”Varje gång jag frågar Azrael om min Sofia är i himlen, säger han att allt ska uppenbaras när jag är i himlen. Och varje gång jag frågar honom om hon är i helvetet, säger han bara detsamma.”

”Så nu tror du att hon är i helvetet?” Lazarus skakade på huvudet, nu fullständigt förbryllad. ”Om ängeln svarade dig samma sak, angående hennes vistelseort, varför tror du då bara att hon är i helvetet, och inte i himlen?”

Lazarus såg Medicci stå där han vände ryggen till honom och stirrade över havet. En stadig sjöbris blåste, men konturerna av Spökets mantel hängde orörliga. Till slut vände Spöket huvudet delvis om och stirrade på sanden, som om det var självupptaget i kontemplation. Till slut drog Spöket ett djupt andetag och nickade innan det vände sig helt om för att möta Lazarus. ”Jag misstänker inte att min Sophia är i helvetet bara på grund av vad Azrael sa eller inte sa till mig, Lazarus. Det finns mycket mer att berätta innan du kan hålla med mig om att hon nästan säkert är i helvetet.” Uppenbarelsen gick runt elden, knäböjde bredvid Lazarus och stack in en björnbusk djupare i lågorna. Lazarus tittade in i Anden ögon. De grönaktiga kloten verkade avlägsna – som om de var fångade i eldskenet; kikade in i evigheten.

Medicci berättade om sitt förflutna. "Till yrket var jag inte bara läkare, utan även alkemist . Som sådan var jag uppslukad av upptäckten av exotiska preparat och berusande recept som kunde administreras för att hindra eller till och med förhindra de vanligaste fysiologiska effekterna av åldrande. Allt eftersom min forskning utvecklades blev mina verktyg och metoder alltmer okonventionella och definitivt omtvistade med de observerade principerna för Kristenheten. Med det hade jag inget annat val än att fortsätta mina studier i hemlighet, av rädsla för att anklagelser om kätteri eller trolldom. Jag sökte trots allt efter en unik och precis beredning av oljor, extrakt, metaller och blodsalter, som kunde lova odödlighet. Jag försökte faktiskt formulera själva *de gamles elixir*."

"Finns något sådant?" frågade Lazarus.

Medicci ryckte på axlarna. "Det spelar ingen roll – nu. Ändå trodde jag det i livet." Han suckade och gav Lazarus ett allvarligt leende. "Förutom mig var det bara en annan person som förblev insatt i mitt sökande. Hon var ingen annan än min betrodda självsäkra följeslagare, Sophia."

Lazarus nickade och sänkte artigt blicken mot den stekta kaninen.

Spöket sträckte sig in i elden, drog fram ett glödande kol och inspekterade det noga medan han fortsatte: "Jag var så nära. Jag trodde verkligen att jag var på väg att formulera elixiret." Han kastade tillbaka kolet i lågorna och fortsatte: "Ändå drev den tron mig att utforska många märkliga och exotiska länder, i jakt på den enda ingrediens som skulle ge energi åt blandningen." Spöket tittade bort och studerade vågorna innan han vände sig tillbaka till Lazarus, hans humör tydligt förmörkat.

"Jag lovade Sophia att det skulle bli min sista utlandsresa. Handelsskeppet, som jag bokade resan på, råkade ut för en kraftig storm strax efter avfärd. Stormen piskade oss nära att sjunka och blåste oss långt förbi vår första anlöpshamn. Istället för att vända och återvända till stormen fortsatte kaptenen vidare och vi fullbordade resten av vår resa utan incidenter. Tyvärr tog tron att vi hade stupat i stormen fäste och bekräftades sedan när delar av vårt skepp, slitna ifrån oss i stormen, spolades i land nära hamnen som vi hade ignorerat. Och falska rykten, att alla liv var förlorade, hittade sin väg tillbaka till min Sophia, som sanning." Även om Medicci log och skakade på huvudet, kunde Lazarus se smärtan i hans ansikte. "Hon var en passionerad flicka – till och med dum. Hon tog sitt eget liv."

Båda vände sin uppmärksamhet mot kaninen och lågorna som omslukade den.

”Så där har ni det”, anmärkte Medici med en axelryckning. ”Jag tror att min älskade är i helvetet; ni känner till helvetets portar; och jag hoppas kunna återfå den enda himlen som jag bryr mig om att känna till.”

En stunds tystnad dröjde sig kvar mellan dem. Lågor lutade sig i den havsgående brisen, och Lazarus stirrade mot den dunkla havshorisonten.

”Bergar du din hare som brännoffer?” frågade Medici och nickade mot det nu svartnad kanin.

”Ah!” Lazarus tog sig samman och räddade kaninen, medan han höll den högt uppe på en brinnande pinne. Brisen släckte lågan och kylde ner haren. Han vände sig till Medici. ”Om jag får fråga, hur dog du?”

Spöket fnissade och pekade in i elden, hans stadiga hand penetrerade lågorna. ”Från detta; själva verktyget i mitt yrke: vår ökända Prometheus gåva – ELD. Jag dog i sömnen.”

”Brandade du ihjäl?”

”Nej. Det var röken från mina behållare med medel och extrakt, antända av en felplacerad oljelampa – dödliga ångor från just de ingredienser som jag använde i min jakt på det ständigt svårfångade livselixiret.” Medici fnissade. ”Så här är jag, tvåhundra år senare.” Han pausade och tillade: ”Av en slump upptäckte jag kanske elixiret trots allt. Bara det att jag inte visste att det var tvunget att döda mig för att ge mig odödlighet.”

Lazarus kisade samman ögonen, funderande, när han skrattade torrt. Han hejdade sig plötsligt. ”Snälla förlåt mig, Medici.”

”Oroa dig inte, Lazarus”, lugnade Medici honom och reste sig upp. ”Ät dig mätt och sval dina kval.” Anden klev bort från elden när han ropade tillbaka till Lazarus. ”Jag borde ta reda på var vi befinner oss genom att ta reda på var närmaste by heter. Jag är bara ett ögonblick.”

Lazarus såg Spöket närma sig kusten. Med avsiktlig steg inspekterade Spöket stjärnhimlen. Sedan hoppade Medicis ansikte upp i luften och försvann.

En utsvulten Lazarus slukade sin måltid medan tiden vände under korphimlen. Till slut var flytande glöd som släpande eldflugor som svärmade fram ur glöden i en döende eld; och Lazarus gick fram och tillbaka längs stranden, i en allt snävare cirkulär bana av fotspår ner i sanden medan han svepte över himlen efter tecken på ett spöke. Ändå föll hans blick snart mot havet, mot den östra horisonten, och fixerades på en tunn röd linje som markerade den första

gryningens inslag. Han cirklade omkring och gick fram och tillbaka runt elden, med händerna

uroilig och hans blick riktad mot öster.

En röst ropade över hans axel och frågade: "Hur känner du dig?"

Lazarus snurrade vilt runt och föll bakåt ner på sanden. Han såg den svaga bilden av ett annalkande spöke. Han blängde och stod kvar när Medici närmade sig med ett leende.

"Förlåt mig, Lasarus. Jag borde vara mer rättfram i mitt sätt att bemöta mig."

Lazarus hämtade andan och muttrade: "Ja, om du vill." Han gick snabbt mot Spectre och kastade en kort glimt av den glödande horisonten innan han sparkade sand över rykande kol och sa: "Medici, vi måste ge oss av, hastigt."

Medici stannade framför Lazarus och pekade ner längs kusten. "Jag hittade byn Saint Maxime. Det är bara en kort bit härifrån. Det verkar som att du har många förmågor – och nu, med en skarp känsla för riktning." Anden korsade armarna och tillade: "Ganska anmärkningsvärd är du. Är du säker på att du aldrig har rest –"

"Medici!" inföll Lazarus och pekade med ett pekfinger mot det svaga skenet över havet.

"Det kommer att döda mig, Medici; jag måste söka skydd genast!"

"Skydd? Från havet?"

"Från solen", svarade Lasarus och utvecklade, "jag har en svår solsjukdom."

"Ah", sa Medici och nickade. "Med extraordinära förmågor kommer extraordinära svagheter, som väntat." Han vände sig om och pekade inåt landet från strandviken. "Det finns en skog – gott om skugga där. Räcker det?"

"Jag söker en mörkare plats; kanske en grotta eller något liknande."

Medici gnuggade sig fundersamt på hakan. "Jag såg ingen grotta." Han tittade mot den östra himlen.

"Och du kommer inte att hinna fram till byn före första gryningen." Han skakade på huvudet och ryckte på axlarna. "För mig skulle det vara lätt. Jag skulle kunna gömma mig under havet, marken eller till och med i ett träd. Ändå lever du, och måste andas."

"Jag måste önska dig god afton", sade Lazarus, lutade vingarna och vände sig gradvis undan.

"Ah! Jag vet om en lämplig plats", ropade Medici. Han stack med fingret längs den södra kusten. "Det ligger ett skeppsvrak på klipporna, och skrovet är fortfarande tätt förseglat.

Vad tycker du?"

"Du talar sanning?"

"På mitt högtidliga hedersord – som en framstående gentleman", insisterade Medici. "Jag behöver dig oskadd om jag ska hitta min Sophia. Skeppet är förseglat och borde tjäna dig väl."

"Vill du visa mig?"

"Javisst — genast!"

Lasarus spanade mot horisonten. "Jag måste flyga lågt och snabbt, mot land och hav." Han vände sig om till Medici och viftade med en hand som sträckte sig mot himlen. "Jag borde följa efter."

De två smög sig upp i skyn och övergav en döende eld och ett svartnat kaninhuvud. De bortkastade kvarlevorna kunde ha tyckts gapa, skrämmande kikade i den uppåtgående riktningen mot de udda parens avfärd, kanske för att iscensätta en sista, djupgående och bestående föreställning inför en fullständigt frånvarande publik – och att i dess slutliga ögonblick ligga för evigt stilla medan den stirrade uppåt, med sitt svarta och bestiskta, och fullständigt kasserade, vida och ihåliga ögonhål.

[Slut på kapitel 19]

Detta litterära verk skapades uteslutande i dedikation till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— *Må hans arv leva vidare inom oss alla* —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~